

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2394	Τοῦ προφήτου Ἡλίου (Λουκ. 4,22-30) Τρίτη 20 Ἰουλίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Χριστὸς στὴ Ναζαρέτ

«Οὐδεὶς προφήτης δεκτὸς ἐστὶν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ» (Λουκ. 4,24)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτὴ καὶ πανήγυρις· ἐορτάζει ὁ προφήτης Ἡλίας. **Πῶς θὰ ἐορτάσουμε** τὴν ἡμέρα αὐτή; Ἄν ἐορτάσουμε ὅπως θέλει ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἅγιος, εὐλογία σ' ἐμᾶς· διαφορετικά..., ὁ Κύριος λέει ὅτι μισεῖ τις ἐορτὲς καὶ τὰ πανηγύρια μας (βλ. Ἡσ. 1,14).

Θὰ παρακαλέσω νὰ προσέξετε. Θὰ σᾶς ἐρμηνεύσω **τὸ εὐαγγέλιο τῆς ἐορτῆς** (βλ. Λουκ. 4,22-30). Ἐκεῖ ὁ Κύριος βρῖσκει ἀφορμὴ καὶ ἀναφέρει τὸν προφήτη Ἡλία. Ἄς τὸ δοῦμε.

***

Ὁ Χριστὸς δὲν ἔμενε σ' ἓνα μέρος· **πήγαινε παντοῦ**, γιὰ νὰ διδάξη, νὰ κατηχήσῃ τὸ λαό, σὰν τὸ γεωργὸ πού φροντίζει ὁ σπόρος του νὰ πέσῃ παντοῦ στὸ χωράφι. Ὁ σπόρος τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὁ λόγος, τὸ κήρυγμά του, ἡ ἀλήθεια. Περιοδεύοντας λοιπὸν **ἔφτασε καὶ στὴ Ναζαρέτ**, πού τὴν ἀγαποῦσε ἰδιαίτερως γιὰτι ἐκεῖ εἶχε ζήσει τὰ παιδικὰ καὶ νεανικὰ του χρόνια.

Μετὰ τὴ γέννησί του στὴ Βηθλεὲμ ἔφυγε πρόσφυγας στὴν Αἴγυπτο, νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸ μαχαίρι τοῦ Ἡρώδου. Ὅταν γύρισε ἀπὸ κεῖ ἐγκαταστάθηκε ὄχι στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας ἀλλὰ ἐδῶ, στὴ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἔζησε πλέον ἀπὸ τὰ δέκα μέχρι τὰ τριάντα του χρόνια. Δὲν πῆγε σὲ σχολεῖα, δὲν ἔμαθε γλῶσσες· ἐργαζόταν σὰν μαραγκὸς κοντὰ στὸν ἅγιο Ἰωσήφ. Δὲν βγῆκε ἀπ' τὸ χωριὸ αὐτὸ νὰ πάῃ ἄλλοῦ, ἐκτὸς μόνο γιὰ προσκύνημα στὸ ναὸ τοῦ Σολομῶντος στὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπως ἱστορεῖ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅταν ἦταν δώδεκα ἐτῶν παιδί (βλ. Λουκ. 2,41-52). Ἔτσι, ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ χωριοῦ του, **Ναζαρέτ**, ὁ Ἰησοῦς ὠνομάστηκε **Ναζωραῖος**· γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πιλάτος ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἔγραψε «*Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος...*» (Ἰω. 19,19).

Ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸ χωριὸ του. Οἱ Ναζαρηνοὶ ἄκουγαν ὅτι ὁ χωριανὸς τους, πού δὲν ἤξερε παρὰ μόνο τὴν τέχνη τοῦ μαραγκοῦ, ἔγινε μεγάλος δάσκαλος, προφήτης, θαυματουργός, καὶ ἀποροῦσαν. Τώρα λοιπὸν, πού ἦρθε, τί ἔ-

πρεπε νὰ κάνουν; Δὲν ἔπρεπε νὰ βγοῦν μὲ λουλούδια νὰ τὸν ὑποδεχοῦν; Τὸ ἔκαναν; Τίποτε. Ἄντιθέτως, ἔδειξαν **ἀχαρακτήριστη συμπεριφορά**. Γιατί; τοὺς ἔκανε κανένα κακὸ ὁ Ἰησοῦς; Ὁχι. Τότε γιατί; Διότι εἶχαν κακία, μέσα τους ὑπῆρχε **φθόνος**. Ἔτσι εἶνε, ἔτσι συμβαίνει καὶ σήμερα· ἂν κάπου ἓνα φτωχὸ παιδί ἀγωνιστῆ καὶ διακριθῆ, γίνῃ ἓνας μεγάλος ἄνθρωπος, π.χ. στρατηγός, καθηγητῆς κ.λπ., δὲν τὸν χαίρονται· πικραίνονται, ζηλεύουν. Ἔτσι κ' ἐδῶ στὴ Ναζαρέτ τώρα πού ἦρθε ὁ Ἰησοῦς. Δὲν τὸν καλοδέχτηκαν. Λυπημένος ὁ Χριστὸς δὲν ἔκανε στὸ χωριὸ του κανένα θαῦμα. Τοὺς εἶπε λόγια σοφά, σπουδαῖα· δὲν βρῆκε ἀνταπόκρισι.

Ξέρετε πῶς μοιάζετε; λέει· εἶστε σὰν τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς τοῦ **προφήτου Ἡλίου**. Ἐκεῖνος δὲν ἦταν κόλακας – ἡ κολακεία εἶνε ἁμαρτία· κήρυξε, δίδαξε, ἤλεγξε ὄλους. Κι αὐτὸ τοῦ στοίχισε. **Ἠλεγξε** πρῶτα τὸ βασιλιᾶ Ἀχαάβ γιὰ τὴν εἰδωλολατρία του. Ἠλεγξε τὴ βασίλισσα Ἰεζάβελ, πού ἄρπαξε τὸ ἀμπέλι ἐνὸς φτωχοῦ. Ἠλεγξε τοὺς ἱερεῖς τῶν εἰδώλων. Ἠλεγξε καὶ τὸ λαό, πού κι αὐτὸς ἐγκατέλειψε τὸν Κύριο. Τὸ ἀποτέλεσμα· τὸν μίσησαν γιὰτι ἔλεγε τὴν ἀλήθεια, τὸν κυνήγησαν στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα, **ἔφυγε διωκόμενος** σὲ ἔρημα μέρη, κοιμόταν σὲ σπηλιές.

Ἄλλὰ γράψτε το αὐτό· Ἐνας λαὸς πού δὲν ἀκούει τὰ λόγια τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Θεοῦ (καὶ οἱ σημερινοὶ κήρυκες τῆς Ἐκκλησίας δὲν λέμε τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνα πού εἶπε ὁ Ἡλίας), λαὸς πού δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τὴν ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου, θὰ τιμωρηθῆ! **Μετὰ τὸ κήρυγμα, τὸν λόγο ἔχει πλέον ἡ τιμωρία**. Τί τιμωρία; Σὰν αὐτὴν πού ἔστειλε ὁ Θεὸς τότε.

Τί ἔγινε; Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε. Ὁ Θεὸς ἔστειλε **ἀνομβρία μεγάλη**· ἔκλεισε ὁ οὐρανὸς καὶ δὲν ἔβρεχε ἐπὶ τρία χρόνια κ' ἕξι μῆνες! Τὰ ποτάμια ξεράθησαν, οἱ βρύσες στέρεψαν, πήγαιναν οἱ γυναῖ-

κες νὰ πάρουν νερό καὶ νερό δὲν ὑπῆρχε, τὰ χορτάρια μαράθηκαν, τὰ ζῶα ψοφοῦσαν, καὶ οἱ ἄνθρωποι πείνασαν τρομερά. Ἀχάριστε ἄνθρωπε! τώρα τὸ νερὸ τρέχει ἄφθονο, τὰ φρούτα κι ὄλοι οἱ καρποὶ εἶνε ἄφθονοι, γιατί σου στέλνει ὁ Θεός· ἀλλὰ θὰ τιμωρηθῆς! θά ῥθη ὦρα ποὺ θὰ τρέχῃς νὰ βρῆς ἕνα ποτήρι νερό, σὰν τὸ σκυλιὸ τὸ διψασμένο ποὺ γυρίζει τὸ καλοκαίρι μὲ τὴ γλῶσσα κρεμασμένη ἔξω.

Τότε μαζί μὲ τὸ λαὸ ὑπέφερε καὶ ὁ προφήτης Ἡλίας. Μέσα στὴ μεγάλη πείνα ἔφυγε καὶ μὲ μόνη περιουσία τὴ μηλωτὴ του, ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνὸ κι ἀπὸ λαγκαδιὰ σὲ λαγκαδιὰ, ἔφτασε μακριά, στὴ Σιδωνία, σ' ἕνα χωριὸ ποὺ λεγόταν **Σαρεπτὰ**. Χτύπησε μιὰ πόρτα, ὅπου κατοικοῦσε μιὰ **χήρα** μὲ τὰ ὄρφανά της. Ἡ γυναίκα αὐτή, γιὰ τὴν ὁποία λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Λουκ. 4,26), δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον μιὰ φούχτα ἀλεύρι καὶ λίγο λάδι. Τὸν ἔδωξε; Δὲν ἤξερε ποιός εἶνε. Εἶδε ἕνα γεροντάκο μὲ μιὰ κάππα, σὰν βοσκό· δὲν ἤξερε ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Ἡλίας. Ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τὸν πῆρε μέσα. Ἄνθρωπέ μου, λέει, ὁ Θεὸς σ' ἔστειλε στὸ σπίτι μου. Νά τὸ λίγο ἀλεύρι ποὺ ἔχω, νά καὶ τὸ λίγο λάδι· θὰ τὰ ζυμώσω, θὰ κάνω μιὰ πίττα, μιὰ τηγανίτα, θὰ τὴ φάμε· αὔριο δὲν θά ἔχουμε τίποτα, θὰ πεθάνουμε μαζί... Τὰ ζύμωσε, τὰ ἔκανε πίττα, ὁ Ἡλίας τὰ εὐλόγησε καὶ ἔφαγαν. Καὶ μετὰ τί ἔγινε; Τί ἔγινε! Ἀπὸ τὴν ὦρα ἐκείνη τὸ ἀλεύρι δὲν ἔλειψε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς χήρας, καὶ τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ λάδι δὲν ἄδειασε.

Ἦνθα ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ! Ὅποιος πιστεύει, βλέπει αὐτὸ ποὺ λέει τὸ Ψαλτήριον: «*Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπεινάσαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ*» (Ψαλμ. 33,11). **Ἔχεις τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ;** μὲ λίγο ἀλεύρι θὰ ζήσης· δὲν ἔχεις τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ; τοῦ κόσμου τὰ πλοῦτη δὲν σὲ σώζουν. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν μετριέται μὲ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ· μετριέται μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἔχεις εὐλογία; φτάνει αὐτὴ μαζί μὲ τὴν ἐργατικότητά σου.

Ὁ Ἡλίας ἔμεινε στὸ σπίτι τῆς χήρας. Κι ὅταν τὸ παιδί της ἀρρώστησε καὶ πέθανε, αὐτὸς γονάτισε, προσευχήθηκε, καὶ τὸ παιδί ἀναστήθηκε! Αὐτὰ ἔκανε στὸ σπίτι τῆς χήρας ὁ προφήτης Ἡλίας ἐκεῖ στὰ Σαρεπτὰ τῆς Σιδωνίας.

Ὁ Χριστὸς τώρα στὴ Ναζαρέτ, μόλις ὑπενθύμισε τὴν ἱστορία τοῦ Ἡλίας, οἱ συγχωριανοὶ του κατάλαβαν ὅτι τὰ λέει παραβολικῶς, ὅτι τοὺς ἐλέγχει, καὶ –σὰν νὰ τοὺς ἀκούω– εἶπαν· Ἦρθε ἐδῶ αὐτὸς ὁ γυιὸς τῆς Μαρίας καὶ τοῦ μαραγκοῦ νὰ μᾶς κάνῃ τὸ δάσκαλο; Ἄκου ἐ-

κεῖ! Τί εἶν' αὐτός;... Ἀμέσως σηκώθηκαν, τὸν ἔπιασαν τὸ Χριστό, τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι τους, τὸν πῆγαν ἐπάνω σὲ ἕνα ψηλὸ γκρεμό, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν σπρώξουν καὶ **νὰ τὸν ρίξουν κάτω**. Ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφεραν. Στὴ στιγμή ἐκεῖνος πέρασε ἀπὸ ἀνάμεσά του, **τοὺς ἔξφυγε**, κι αὐτοὶ ἔμειναν μὲ τὴν κακία τους.

* * *

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ εὐαγγέλιο· σὰς τὸ ἔκανα λιανὰ. Τί μᾶς λέει; Γιὰ **δύο χωριά**· τὴ Ναζαρέτ, ποὺ ἔδωξε τὸ Χριστό, καὶ τὰ Σαρεπτὰ, ὅπου ἡ χήρα ἔδειξε πίστι καὶ εἶδε θαύματα μεγάλα. Κ' ἐμεῖς **μὴ γίνουμε Ναζαρέτ· νὰ γίνουμε Σαρεπτὰ**, νὰ μιμηθοῦμε τὴ χήρα.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ προφήτου Ἡλίας πέρασαν τρεῖς χιλιάδες χρόνια. Ἄλλαξε ὁ κόσμος; Μόνον ἐξωτερικά· ὁ ἄνθρωπος μένει ὁ ἴδιος. Ὅπως ἡ χελώνα ὅπου νὰ πάῃ ἔχει μαζί τὸ καύκαλό της, ἔτσι κι ὁ **ἄνθρωπος**, ὅπου κι ἂν φτάσῃ, **φέρει μέσα του τὴν κακία**. Ὁ κόσμος εἶνε σήμερα ἴδιος ἢ καὶ χειρότερος ἀπ' ὅ,τι ἦταν τότε.

Σὰς ἐρωτῶ· **Ἄν ἐρχόταν πάλι ὁ προφήτης Ἡλίας** καὶ μᾶς ἔβλεπε, τί θὰ ἔκανε; Θὰ ἠλεγχε ὅλους. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα· θὰ τὸν δίκωκαν. Τώρα τοῦ ἀνάβουμε κεριὰ καὶ λαμπάδες, ἀλλὰ ποιός τὸν δέχεται καὶ τὸν ἀκούει ὅπως ἡ φτωχὴ χήρα; Κι ἂν ἐρχόταν ὁ Χριστὸς κ' ἔπαιρνε κόσκινο καὶ μᾶς κοσκίνιζε ὅλους, ἄντρες - γυναῖκες, ποιός θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε; ὁ κόσμος θὰ τὸν σταύρωνε πάλι ὅπως τότε οἱ Ἑβραῖοι. Μιὰ φορὰ τὸν σταύρωσαν ἐκεῖνοι, πολλές φορὲς τὸν σταυρώνουμε ἐμεῖς οἱ βαπτισμένοι Χριστιανοί. Κάθε φορὰ ποὺ ἕνα βρωμερὸ στόμα ἀνοίγει καὶ βλαστημάει τὰ θεῖα, κάθε φορὰ ποὺ ἕνα βρωμερὸ χέρι στα δικαστήρια παλαμίζει τὸ Εὐαγγέλιο, κάθε φορὰ ποὺ ἕνα παιδί ἀντιμιλάει ἢ καὶ σηκώνει χέρι στὴ μάνα του, κάθε φορὰ ποὺ ἕνας ἰσχυρὸς ἀδικεῖ τὸν ἀδύνατο, σταυρώνουμε τὸν Κύριο.

Ποιό θὰ ἔνε τὸ τέλος; Δὲν σὰς τὸ λέω ἐγώ. Ἄνοιξτε τὰ Εὐαγγέλια, διαβάστε τὴν Ἀποκάλυψη. **Ἔρχεται μεγάλη ὀργή!** Κορόιδεψε κόσμος, χώριζε ἀντρόγυνα, γλέντα, βγάζε τὰ μάτια σου, κάνε ὅ,τι θέλεις· στὸ τέλος δὲν θὰ ξεφύγῃς. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσει.

Ποιός θὰ μᾶς σώσῃ; Ἄν ὑπάρχουν δέκα δίκαιοι, ὅπως εἶπε κάποτε ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ (βλ. Γέν. 18,32). Δὲν τὸ βλέπω. Θέλω νὰ ἐλπίζω. Μόνο τὰ μικρὰ ἀθῶα παιδιά, ἂν αὐτὰ γονατίσουν καὶ προσευχηθοῦν, μπορεῖ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσει. Οὔτε δεσποτάδες οὔτε παπᾶδες, κανεῖς· ὄλοι μας φύγαμε ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐνα μόνον θὰ μᾶς σώσῃ, **ἡ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή**.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2396	Τῆς ἁγίας Παρασκευῆς Δευτέρα 26 Ἰουλίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ ἀμοιβὴ τῶν ἁγίων

Ὁ πανάγαθος Θεός, ἀγαπητοί μου, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὀσιομάρτυρος ἁγίας Παρασκευῆς μᾶς ἀξιῶναι νὰ συγκεντρωθοῦμε καὶ πάλι γιὰ νὰ τιμήσουμε τὴ μνήμη της. Δὲν θὰ σᾶς κουράσω· θ' ἀπευθύνω λίγες λέξεις καὶ λίγες σκέψεις ἐπὶ τῆς ἑορτῆς τῆς ἁγίας.

***

Μερικοὶ ὑλισταὶ - ἄθεοι, ποὺ ὅλα τὰ μετροῦν μὲ τὸν πῆχυ τοῦ συμφέροντος, ρωτοῦν· **Καὶ τί κερδίζει κανεὶς ἂν πηγαίνει στὴν ἐκκλησία;** μὲ τὸ νὰ θρησκεύη ἔχει κανένα κέρδος;... Σ' αὐτοὺς τοὺς συμφεροντολόγους ἀπαντοῦμε.

Μάλιστα, ἀγαπητοί· ἂν θέλετε νὰ ἐξετάσουμε τὴ σχέση μετὰ τὴ θρησκεία ἀπὸ ἀπόψεως συμφέροντος, πραγματικοῦ συμφέροντος, αὐτὸς ποὺ πιστεύει, πηγαίνει στὴν ἐκκλησία, τηρεῖ τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ πιστὸς (εἴτε ἄντρας εἴτε γυναῖκα, εἴτε φτωχὸς εἴτε πλούσιος) νὰ **ἔχει κέρδος**. –Τί κερδίζει; Πολλά. –Πόσα πολλά; Ἔνα δίνει καὶ ἑκατὸ παίρνει. –Τόσα πολλά; μὰ δὲν ὑπάρχει τράπεζα ποὺ νὰ δίνης ἕνα καὶ νὰ παίρνης ἑκατό. Καὶ ὅμως στὴν Ἐκκλησία ἕνα δίνεις - ἑκατὸ παίρνεις. Φαίνεται περίεργο αὐτό, φαντασία μου; Ὁχι, ἀγαπητοί, εἶνε πραγματικότης. Ἐπαναλαμβάνω· ἕνα δίνεις - ἑκατὸ παίρνεις. –Μπορεῖς νὰ τὸ ἀποδείξης; Μπορῶ.

Πρῶτον, μὲ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου· **τὸ εἶπε ὁ Χριστός,** δὲν τὸ λέω ἐγώ. Κάποτε ὁ Πέτρος ἐκ μέρους ὄλων τῶν ἀποστόλων ρώτησε· –Ἐμεῖς, Κύριε, τ' ἀφήσαμε ὅλα καὶ σὲ ἀκολουθήσαμε· λοιπὸν τί ἔχουμε νὰ κερδίσουμε; Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπήντησε· –Ὅποιος ἄφησε σπίτια ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφές ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ παιδιὰ ἢ χωράφια γιὰ μένα καὶ τὸ εὐαγγέλιό μου, θὰ λάβῃ ἑκατονταπλάσια σ' αὐτὴ τῇ ζωῇ (σπίτια καὶ ἀδελφούς καὶ ἀδελφές καὶ πατέρα καὶ μητέρα καὶ παιδιὰ καὶ χωράφια) ἀλλὰ **μετὰ διωγμῶν**, καὶ μετὰ τῆ δευτέρου παρουσίας θὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνιο ζωῇ. Αὐτὸ εἶπε ὁ Χριστός (βλ. Ματθ. 19,27-29. Μάρκ. 10, 28-30).

Ἄν καὶ πάλι δὲν τὸ πιστεύης, ἀπόδειξις καὶ

τεκμήριο ἀναμφισβήτητο τῶν λόγων τοῦ Κυρίου μας εἶνε ἡ σημερινὴ ἁγία, ἡ **ὁσία Παρασκευή**. Γεννήθηκε στὴ Ῥώμη ἀπὸ τὸν Ἀγάθωνα καὶ τὴν Πολιτεία ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ (117-138 μ.Χ.). Οἱ εὐσεβεῖς ὅμως καὶ εὐκατάστατοι γονεῖς της πέθαναν σύντομα καὶ τῆς ἄφησαν ὄλη τὴν περιουσία τους. Παρ' ὄλο ποὺ ἔμεινε ὀρφανὴ σὲ νεαρὴ ἡλικία, διαχειρίστηκε μὲ σύνεσι τὰ πλούτη βοηθώντας μ' αὐτὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ ἀσπάστηκε τὴ ζωὴ τῆς ἐν Χριστῷ παρθενίας. Διαβάζοντας τὸν βίον της βλέπουμε ὅτι ἕνα ἔδωσε - ἑκατὸ κέρδισε. Ποιὸ εἶνε τὸ ἕνα ποὺ ἔδωσε, καὶ ποιὰ τὰ ἑκατὸ ποὺ κέρδισε;

Ἡ ἁγία Παρασκευὴ δὲν ἦταν καμμιὰ γριά, σὰν κάτι ἀβροδίαιτες καλομαθημένες ποῦ, ἀφοῦ γλεντήσουν τὴ ζωὴ, κατόπιν θυμοῦνται νὰ ζήσουν λίγο καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ· **ἦταν νέα,** πάνω στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της. Καὶ μόνο νέα; ἦταν **καὶ ὁμορφῆ,** καλλονὴ στὴν ἐποχὴ της. Καὶ μόνο καλλονή; ἦταν **καὶ πλούσια,** ὅπως εἶπαμε· σὰν μοναχοπαίδι ἀπέκτησε μεγάλη περιουσία στὴν κοσμοκράτειρα Ῥώμη. Καὶ μόνο πλούσια; κοντὰ στὰ ἄλλα ἦταν **καὶ μορφωμένη.** Εἶχε δηλαδὴ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ μαγνητίζουν τὸ μάταιο κόσμο (νιάτα, ὁμορφιά, πλούτη, μόρφωσι) καὶ ποῦ σπανίως τὰ βρίσκει κανεὶς συγκεντρωμένα στὸ ἴδιο πρόσωπο.

Αὐτὴ τὰ διέθετε ὅλα. Θὰ μπορούσε λοιπὸν νὰ κάνῃ τις συνηθισμένες σκέψεις ποὺ κάνει κάθε κορίτσι. Θὰ μπορούσε, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν νέων ποὺ τὴν πολιορκοῦσαν γιὰ ν' ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰ χεῖλη της ἕνα ναί, νὰ διαλέξῃ τὸν καλύτερο γαμπρό (ἕνα πατρίκιο, ἕνα μεγιστᾶνα, ἕνα στρατηγὸ, ἕνα ἀξιωματοῦχο τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας). Θὰ μπορούσε ἀκόμα νὰ κατοικήσῃ σ' ἕνα σπίτι πολυτελές, θὰ μπορούσε ν' ἀποκτήσῃ παιδιὰ ὅπως εἶνε τὸ ὄνειρο κάθε γυναίκας, θὰ μπορούσε ν' ἀπολαύσῃ τίς ἡδονές καὶ τὰ θέληγτρα μιᾶς ἄνετης οἰκογενειακῆς ζωῆς. **Τί ἔγιναν ὅλα αὐτά, ποῦ πήγαν; Τὰ θυσίασε!** Καὶ αὐτὴ ἡ πλουσία κόρη τῆς

Ῥώμης ἔγινε μιὰ φτωχή, ἔζησε ταπεινὰ καὶ στὴν ἀφάνεια, βάδισε τὸν τραχὺ καὶ δύσκολο δρόμο τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς. Αὐτά, ὅλα μαζί, ἦταν γι' αὐτὴν **τὸ ἓνα ποῦ ἔδωσε**.

Καὶ ποιά ἦταν **τὰ ἑκατὸ ποῦ κέρδισε**; Ἄν ἡ ἁγία Παρασκευὴ διάλεγε τὸν ἄλλο δρόμο, τὸν συνηθισμένο, ποιὸ θὰ ἦταν τὸ μέλλον της; Ἐ, θὰ κατοικοῦσε εἴκοσι - τριάντα χρόνια σ' ἓνα παλάτι, θὰ εἶχε εἴκοσι - τριάντα χρόνια ἓναν ἐκλεκτὸ σύζυγο, θὰ ἔβλεπε στὰ εἴκοσι - τριάντα χρόνια παιδιὰ καὶ ἐγγόνια· μετὰ θὰ ἐρχόταν βέβαια ὁ θάνατος, μετὰ θὰ εἶχε μιὰ τιμητικὴ κηδεία (μὲ πολὺ κόσμο, ἐπικηδεῖους λόγους, στεφάνια, τάφο μὲ μάρμαρα). Καὶ μετὰ; Μετὰ ὅλα θὰ τὰ σκέπαζε ἢ πλάκα τῆς λησμονιᾶς. Πόσες ὁμορφες, πλούσιες, βασιλίσσες, πριγκίπισσες δὲν πέρασαν καὶ ἔλαμψαν σὰν μετέωρα στὴν ἱστορία! Ποῦ εἶνε τώρα ὅλες ἐκεῖνες; ποῦ εἶνε οἱ ὁμορφιές, τὰ πλούτη, οἱ θησαυροί, οἱ δόξες τους; Ἄντε στὸ νεκροταφεῖο καὶ ἂν μπορῆς βρῆς μέσα στὰ κόκκαλα ποιά ἦταν πλούσια ἢ φτωχιά, νέα ἢ γριά. «*Τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκκλ. 1,2) καὶ «*Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα...*» (νεκρ. ἀκολ.). Αὐτὰ ὅλα τὰ θυσιάσε ἀδιστακτικῶς ἡ ἁγία Παρασκευή, ὡς κάτι πολὺ εὐκόλο. **Τί λοιπὸν κέρδισε**;

✓ Θυσίασε τὰ **νιάτα** της, ποῦ δὲν θὰ τὰ εἶχε ἀσφαλῶς ἐφ' ὄρου ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς. Τώρα ὅμως ἔχει εἰσέλθει στὴν ἀγέραστη ζωὴ τῆς οὐρανίου βασιλείας, ὅπου ὅλοι ἐκεῖ ἔχουν μιὰ ἡλικία, τὰ πρόσωπα λάμπουν ἀπὸ τῆς θεῖας χάρι' ὁ πανδαμάτωρ χρόνος δὲν ἔχει ἐκεῖ ἰσχύ.

✓ Παρέβλεψε τὸ **κάλλος** τοῦ σώματος. Καὶ τώρα κατέκτησε ἓνα ἄλλο κάλλος, γιὰ τὸ ὁποῖο τὴ θαυμάζει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς καὶ λέει γι' αὐτὴν στὶς Διδαχές του· «*Μετχειρίζετο ὡς φτιασίδια τὰ δάκρυα, ἐνθυμουμένη τὰς ἀμαρτίας της. Ὡς σκουλαρίκια εἶχε τὰ ὄπτα της ἀνοικτὰ διὰ ν' ἀκούη τὰς ἀγίας Γραφάς. Ὡς κορδόνι (=περιδέραιο, κολλιέ) εἶχε τὰς πολλὰς νηστείας, ὅπου ἔκαμνον τὸν λαιμόν της καὶ ἔλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος. Ὡς δακτυλίδια τοὺς κόμπους τῶν δακτύλων της ἀπὸ τὰς πολλὰς μετανοίας ὅπου ἔκαμνεν. Ὡς χρυσοῦν ζωνάριον τὴν παρθενίαν ὅπου ἐφύλαξεν εἰς ὅλην της τὴν ζωὴν. Ὡς φόρεμα τὴν ἐντροπὴν ὅπου εἶχεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της καὶ ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ τὴν ἐσκέπαζεν. Ἔτσι ἐστολιζέτο ἡ ἁγία*» (ἡμέτ. βιβλ. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, Ἀθήναι 2013⁹¹, σσ. 138-9).

✓ Ἄφησε **πλοῦτη** καὶ τὸ πατρικὸ παλάτι. Καὶ κοιτάξτε τώρα πόσα πλούτη καὶ παλάτια ἔχει! Καμμιά βασίλισσα στὸν κόσμο δὲν ἔχει τόσα παλάτια ὅσα ἔχει ἡ ἁγία Παρασκευή· παλάτια της εἶνε οἱ ναοί, οἱ ἐκκλησίαι καὶ τὰ μοναστή-

ρια, ποῦ ὁ χριστιανικὸς λαὸς ἔχτισε καὶ χτίζει ἐπ' ὀνόματί της. Μόνο στὴν Ἑλλάδα **ἔχει ἑκατοντάδες ἐκκλησίαι** (στὴ Μακεδονία, στὴ Θράκη, στὴν Ἥπειρο, στὴν Κρήτη, στὴν Κύπρο, στὴ Βόρειο Ἥπειρο, στὴ Ρούμελη, στὸ Μοριά, στὸ Αἰγαῖο, στὸ Ἴόνιο, παντοῦ).

✓ Ὅσο γιὰ τὴ **μόρφωσι** ποῦ εἶχε λάβει λέει πάλι ὁ ἅγιος Κοσμᾶς στὶς Διδαχές του· «*Ἔτσι, ἀδελφοί μου, ἡ ἁγία Παρασκευὴ ἔμαθε γράμματα καὶ ἔγινε σοφωτάτη*» (ἔ.ἀ. σ. 139). Τώρα ὅμως, ποῦ βρίσκεται στὴ χώρα τῶν ζώντων, διὰ τῆς ἐνώσεώς της μὲ τὸν παντογνώστη Κύριο καὶ μὲ τὸ φῶς τῆς θεῖας χάριτος, βρῆκε τὴν τέλεια σοφία καὶ κατέκτησε τὴν ἀληθινὴ γνῶσι.

Νὰ γιατί στὴν ἀρχή, ἀπαντώντας σ' αὐτοὺς ποῦ μετροῦν τὰ πάντα μὲ τὸν πῆχου τοῦ συμφέροντος, εἶπα ὅτι οἱ πιστοὶ **ἀμείβονται ἑκατονταπλασίως** γιὰ ὅ,τι προσφέρουν στὸ Θεό.

* * *

Ἄπὸ τὸ μαρτύριο τῆς ἁγίας Παρασκευῆς πέρασαν, ἀδελφοί μου 19 αἰῶνες. Βασίλισσες λησμονήθηκαν, ἐκεῖνη **δὲν λησμονήθηκε**.

Ἐκεῖνη ἄφησε τὴν κατὰ σάρκα συγγένεια. Καὶ νὰ τώρα ὅλοι ἐσεῖς ποῦ τὴν τιμᾶτε, **εἶστε παιδιὰ καὶ οἰκεῖοι** της. Ποιά μάνα, ὅσοδήποτε πολυτοκὴ καὶ πολυτέκνη κι ἂν εἶνε, ἔχει τόσα παιδιὰ; Οἱ Χριστιανοὶ εἶνε ἡ μεγάλη οἰκογένεια τῆς ἁγίας Παρασκευῆς. Ἀπολαμβάνει τὸν σεβασμό, τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀγάπη ὄλων μας. Καὶ αὐτὴ ἡ τιμὴ ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε μικρὴ μπροστὰ στὴν οὐράνια δόξα ποῦ ἔχει καὶ ποῦ θ' ἀπολαύσῃ στὴν αἰωνιότητα.

Ἡ μητρόπολις Φλωρίνης περιβάλλει μὲ τιμὴ καὶ σεβασμὸ τὴν ἁγία Παρασκευὴ ἀπὸ πολὺ παλαιά. Ἀπόδειξις ὅτι ἔχουμε καὶ χωριὸ παραμεθόριο μὲ τὸ ὄνομα Ἁγία Παρασκευή, καὶ μοναστήρι τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς κοντὰ στὴν Πτολεμαΐδα, ἀλλὰ καὶ ναὸ μεγάλο τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς μέσα στὴν πόλι τῆς Φλωρίνης. Τὸ 1933 ἓνας εὐσεβὴς Ἑλληνας ἀξιωματικὸς, ὁ διοικητὴς τῆς φρουρᾶς Φλωρίνης συνταγματάρχης Χρῆστος Φιωτάκης, διὰ συνδρομῆς ὄλων τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ἔκτισε μικρὴ ἐκκλησία στὴ θέσι τοῦ σημερινοῦ μεγάλου ναοῦ. Σ' ἐκεῖνη τὴν ἐκκλησία πόσα δάκρυα δὲν χύθηκαν τὶς ἡμέρες τοῦ Ἀλβανικοῦ ἔπους! Πόσες μανάδες καὶ σύζυγοι δὲν γονάτιζαν καὶ παρακαλοῦσαν τὴν ἁγία Παρασκευὴ γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς ἄντρες τους, ἀξιωματικούς καὶ στρατιῶτες ποῦ ἐπάνω στὰ ψηλὰ βουνὰ ἔγραψαν τὶς ὠραιότερες σελίδες!

Δόξα στὴν ἁγία Τριάδα καὶ τιμὴ στὴν ἁγία Παρασκευὴ καὶ τοὺς ἁγίους Πάντας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παρασκευῆς πόλεως Φλωρίνης τὴν Παρασκευὴ 25-7-1969 στὸν ἑσπερινό. Καταγραφή καὶ σύντμησις 18-6-2021.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2397	Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος Τρίτη 27 Ἰουλίου 2021	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ μαρτυρία

«Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός...» (Ἠσ. 43,10)

Δὲν πρόκειται, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐπεκταθῶ στὸν βίο, στὰ μαρτύρια καὶ στὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. Σὲ προηγούμενα ἔτη εἶχα ὡς θέμα ἄλλοτε τὸν βίο καὶ τὸ μαρτύριο, ἄλλοτε τὰ θαύματα καὶ ἄλλοτε ἄλλες πλευρὲς τῆς ζωῆς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος. Τώρα θέλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας μόνο σὲ ἓνα ῥητὸ τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, ποῦ ἀκούγεται στὰ **ἀναγνώσματα τοῦ ἑσπερινοῦ**. Μᾶς λέει ἐκεῖ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου: «*Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός...*» (Ἠσ. 43,10). Καὶ ταιριάζει αὐτὸ στὸν ἅγιο Παντελεήμονα· γιατί τὸ δικό του ἐπίθετο εἶνε «*μάρτυς*» καὶ «*μεγαλομάρτυς*».

***

Τί ἄραγε νὰ σημαίνει αὐτὴ ἡ λέξι, **μάρτυς**; *Μάρτυς* ξέρουμε ὅτι λέγεται ἐκεῖνος ποῦ **γνωρίζει** κάτι ἀσφαλές καὶ βέβαιο καὶ **καλεῖται νὰ τὸ καταθέσῃ** μπροστὰ σὲ δικαστήριο, νὰ πῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια χωρὶς πάθος καὶ χωρὶς φόβο. Τὸ θεωρεῖτε εὐκόλο αὐτό; Δὲν εἶνε πάντοτε εὐκόλο. Ἐὰν αὐτὸς ποῦ ἀδικεῖ εἶνε ἰσχυρός, δυνατὸς κατὰ κόσμον, τότε ἡ μαρτυρία, ἡ κατάθεσι, τοῦ μάρτυρος εἶνε δύσκολη. Ἔχουμε πολλὰ παραδείγματα ἀνθρώπων, ποῦ εἶπαν τὴν ἀλήθεια στὸ δικαστήριο καὶ κατόπιν ἔχασαν θέσεις καὶ ἀξιώματα, καὶ ὄχι λίγοι ἔχασαν καὶ τὴ ζωὴ τους σὲ περιστάσεις ἀνώμαλες.

Μάρτυρας μπροστὰ **σὲ δικαστήριο!** Ουμηθῆτε, ὅταν ὠδηγήθηκε **ἐνώπιον τοῦ ἰουδαϊκοῦ συνεδρίου** τῶν Ἄννα καὶ Καϊάφα ὁ μέγας Μάρτυρας, ὁ **Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός**. Κάθισε στὸ ἐδώλιο τῶν ἀρχιερέων **κατηγορούμενος**. Γιὰ νὰ τὸν δικάσουν ὅμως ἀπαιτοῦντο μάρτυρες. Δὲν θὰ ἴπρεπε τότε νὰ παρουσιαστοῦν ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦλάχιστον οἱ μαθηταί του, καὶ μάλιστα ὁ αὐθόρμητος Πέτρος; Ἄλλ' αὐτός, ἀντὶ νὰ τὸν ὑπερασπιστῆ, τὸν ἀρνήθηκε μπροστὰ σὲ ὑπηρετρίες τῶν ἀρχιερέων ὀρκιζόμενος «*ὅτι Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον*» (Ματθ. 26,74).

Σπάνια περίπτωσι δίκης. Στὶς δίκες δημοσίων ἀνδρῶν κανεὶς δὲν καταδικάστηκε χωρὶς ἀξιόπιστες μαρτυρίες. «*Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς... ἐζήτησαν ψευδομαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ ὅπως θανατώσωσιν αὐτόν, καὶ οὐχ εὔρον· καὶ πολλῶν ψευδομαρτύρων προσελθόντων, οὐχ εὔρον*». Τελικὰ βρῆκαν «*δύο ψευδομάρτυρες*» καὶ μ' αὐτοὺς τὸν κατεδίκασαν (ἔ.ἀ. 26,59-60).

Τὸ κατηγορητήριο, ποῦ «φόρτωσε» στὸν Κύριο τὸ Ἰουδαϊκὸ συνέδριο καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο τὸν ὠδήγησε πρὸς ἔγκρισιν **ἐνώπιον τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς**, τοῦ Ποντίου Πιλάτου, ἦταν βαρὺ, ζητοῦσαν θάνατο, ἐκτέλεσι τοῦ ὑποδίκου! Καὶ ὁ κατηγορούμενος ἦταν ἀσθενής· δικαστικῶς ἀνυπεράσπιστος, **χωρὶς μάρτυρες ὑπερασπίσεως**. Ποιὸς θὰ καταθέσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ; Θὰ περίμενε κανεὶς νὰ παρουσιαστοῦν πολλοί· οἱ χιλιάδες ποῦ ἔθρεψε στὴν ἔρημο, τὰ πλήθη τῶν ἀσθενῶν ποῦ θεράπευσε (τυφλοί, λεπροὶ κ.ἄ.) αὐτός, «*ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν*» (θ. Λεϊτ.). Κανεὶς δὲν ἦλθε. Κ' ἔτσι ὁ Ἀθῶος ἔμεινε χωρὶς μάρτυρες, χωρὶς ὑπεράσπισι.

Τί εἶπα; Λάθος ἔκανα. **Παρουσιάστηκε ἓνας μάρτυρας ὑπερασπίσεως** σ' αὐτὴ τὴ δίκη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ποιὸς μάρτυρας; ἄντρας; Ὁχι. Μία γυναίκα, ἁγία γυναίκα, **ἡ Κλαυδία Πρόκλα** ἡ σύζυγος τοῦ Πιλάτου. Αὐτὴ, ἐπάνω στὸ πιὸ κρίσιμο σημεῖο τῆς δίκης, ὅταν ὁ σύζυγός της θὰ ὑπέγραφε τὴν ἀπόφασι, μὲ ἀπεσταλμένο της ἔστειλε στὸν ἄντρα της τὸ μήνυμα: «*Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν*» (Ματθ. 27,19). Μία γυναίκα μάρτυρας ἔδωσε κατάθεσι ὑπερασπίσεως στὸ δικαστήριο. «*Γίνεσθέ μοι μάρτυρες*» ὅπως ἡ Κλαυδία Πρόκλα στὸ βῆμα τοῦ πραιτωρίου τοῦ Πιλάτου.

***

«*Γίνεσθέ μοι μάρτυρες*», μᾶς λέει ὁ Κύριος. Μὲ ποιὸ τρόπο γίνεται κανεὶς μάρτυρας; **πῶς μπορούμε νὰ δίνουμε μαρτυρία γιὰ τὸν Κύριο;**

✓ Μάρτυρας γίνεται κανείς άμέσως κάνοντας π.χ. **τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ**. Ἄπ' τῆ στιγμῆ που ἐνώνεις τὰ τρία δάκτυλά σου καὶ σχηματίζεις ἐπάνω σου τὸν τίμιον σταυρό, δηλώνεις μπροστὰ σὲ πιστοὺς καὶ ἀπίστους, ὅτι πιστεύεις στὸ Χριστὸ καὶ ἀνήκεις στὴν Ἐκκλησία του, τὴν Ὁρθοδοξία. Γιατὶ φτάσαμε τώρα στὸ σημεῖο, ἐνῶ οἱ διάφοροι ἄπιστοι καὶ αἰρετικοὶ ἀλωνίζουν ἀναίσχυντοι κι ἀνενόχλητοι, πολλοὶ λεγόμενοι χριστιανοὶ νὰ ντρέπωνται νὰ κάνουν τὸ σταυρό τους.

✓ Μάρτυρας γίνεσαι ἐπίσης **μὲ τὸ λόγο σου**. Ἄν βρεθῆς σὲ κύκλο φίλων μοντέρνων, τάχα μορφωμένων, που καθένας ἔχει τὶς ἰδέες του, ἔχε τὸ θάρρος ν' ἀνοίξης τὸ στόμα σου καὶ νὰ ὑπερασπιστῆς τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεώς σου, τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, τὰ ἱερά καὶ ὅσια τῆς Ἐκκλησίας, που σήμερα βάλλεται ἀπὸ παντοῦ, τὰ δίκαια τῆς ἀληθείας. Ἡ γλῶσσα σου νὰ γίνῃ κιθάρα που θὰ ψάλλῃ ὕμνο στὸν ἐσταυρωμένο Λυτρωτή.

✓ Μάρτυρας γίνεσαι ἀκόμη **μὲ κάθε μέσον**. Ὑπάρχει στὰ μαρτυρολόγια παράδειγμα ἁγίου ὁ ὁποῖος, ὅταν βροντόφωνα ὠμολόγησε Ἰησοῦν Χριστόν, μὲ διαταγὴ τοῦ τυράννου τοῦ ξερρίζωσαν τὴ γλῶσσα, γιὰ νὰ πάψῃ νὰ μιλάῃ καὶ τότε αὐτὸς ἔβαψε τὸ δάκτυλό του μὲ αἷμα ἀπὸ τὴν αἰμόφυρτη γλῶσσα του καὶ μ' αὐτὸ ἔγραψε· Πιστεύω στὸν Ἰησοῦν Χριστόν! Μᾶς θυμίζει τὸν Ἀθηναῖο μαραθωνομάχο Κυναίγειρο (490 π.Χ.), ἀδελφὸ τοῦ ποιητοῦ Αἰσχύλου, που ἀγωνιζόταν νὰ ἐμποδίσῃ ἓνα περσικὸ πλοῖο νὰ διαφύγῃ κρατώντας το μὲ τὸ χέρι· ὅταν ἔνας Πέρσης τοῦ ἔκοψε τὸ χέρι, αὐτὸς ἔπιασε τὸ πλοῖο μὲ τ' ἄλλο χέρι· κι ὅταν ὁ Πέρσης τοῦ τὸ ἔκοψε κι αὐτό, ὁ Κυναίγειρος δάγκωσε τὸ πλοῖο μὲ τὰ δόντια, γιὰ νὰ τὸ ἐμποδίσῃ, μέχρι που ὁ Πέρσης τοῦ ἔκοψε καὶ τὸ κεφάλι!

✓ Μάρτυρας γίνεσαι διὰ βίου **μὲ τὰ καλά σου ἔργα**. Ὁ Χριστὸς εἶπε· «*Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλά ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς*» (Ματθ. 5,16). Ὅχι ἀπλῶς θεωρία ἀλλὰ καὶ πράξι, ὄχι μόνο λόγια ἀλλὰ καὶ ἔργα, μικρὰ καὶ μεγάλα. Ἐνα ποτήρι νερὸ που θὰ δώσης στὸ διψασμένο, ἓνα κομμάτι ψωμί στὸν πεινασμένο, ἓνα ροῦχο στὸν γυμνὸ, ἓνα φάρμακο στὸν ἀσθενῆ, μιὰ ἐπίσκεψη στὸ νοσοκομεῖο ἢ στὴ φυλακὴ, λίγη συντροφιά στὸν κατάκοιτο, μία συγγνώμη σ' αὐτὸν που σοῦ ἔφταιξε, ἓνας χαιρετισμὸς μὲ τὸν ἐχθρό σου..., διάφορα τέτοια μικρὰ καὶ μεγάλα ἔργα μαρτυροῦν καὶ δοξάζουν Ἐσταυρωμένο.

✓ Μάρτυρας τέλος –κάτι σπάνιο– γίνεται κά-

ποιος καὶ **μὲ τὸ αἷμα**. Διότι, ὅπως λέει ὁ μέγας Βασίλειος, «*θνητοὶ πάντες ἄνθρωποι, μάρτυρες δὲ ὀλίγοι*» (Εἰς Γόρδιον τὸν μάρτυρα 8· Ἐ.Π. Migne 31,505B). Εἶνε ἡ ἱερά στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος παρρησιάζεται καὶ μαρτυρεῖ τὴν πίστι του ὄχι πιά μόνο μὲ λόγο καὶ μὲ ἀγαθὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ θυσία του. Τέτοιοι ἦταν ὅλοι οἱ μάρτυρες· καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἅγιος Παντελεήμων, που τιμοῦμε σήμερα. Μάρτυρας διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ, μάρτυρας μὲ τὰ καλά ἔργα ὡς ἱατρὸς ἀνάργυρος, μάρτυρας μὲ τὸ λόγο ὡς διδάσκαλος τῶν νέων, μάρτυρας τέλος καὶ διὰ τοῦ αἵματος ἐκεῖ στὴ Νικομήδεια, τὴν ἀλησμόνητη πόλι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Στὴ **Νικομήδεια** πρὶν τὴ μικρασιατικὴ καταστροφὴ ὑπῆρχε ναὸς τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος, στὸν ὁποῖο τὰ στρατεύματά μας ὑπὸ τὴν ἡγεσία ἐνδόξων συνταγματάρχων ἐτέλεσαν δοξολογία ἐνῶ χτυποῦσαν οἱ καμπάνες. Πῶς νὰ μὴν κλάψουμε καὶ νὰ μὴ θρηνήσουμε ὅταν ἀναλογιστοῦμε ὅτι σήμερα ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος στὴ Νικομήδεια ἔγινε ἀχρῶνας; Τιμωρηθήκαμε οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴ διχόνοιά μας μὲ τὴν τραγωδία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ὁ Ἅγιος Παντελεήμων ἐκεῖ, που ἦταν κέντρο χριστιανικῆς ζωῆς, σήμερα καταπατεῖται ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ ἐχθροῦ.

***

Ναί, ἀγαπητοί μου. Ὁ ἅγιος Παντελεήμων εἶνε μάρτυς - μεγαλομάρτυς τῆς πίστεως, διότι καὶ μὲ τὸ αἷμα του ὠμολόγησε τὸ Χριστό. Καὶ **μάρτυρες τῆς πίστεως** τοῦ Χριστοῦ πρέπει **νὰ γίνουμε κ' ἐμεῖς**, ἀδελφοί μου.

- Μάρτυρες μὲ τὸ σημεῖο τοῦ τιμίου σταυροῦ. Μὴ ντρέπεστε, σὲ τραπέζι μὲ φίλους, νὰ σηκωθῆτε θαρραλέα καὶ νὰ κάνετε τὸ σταυρό σας· τὸ σταυρὸ που εἶνε στὴν κορυφὴ τῆς σημαίας μας, στοὺς τρούλλους τῶν ναῶν μας, στοὺς τάφους τῶν νεκρῶν μας, στὸ ἐθνόσημο τῆς πατρίδος μας. **Μὴ ντρέπεστε τὸ σταυρό.**

- Μάρτυρες μὲ **τὴ γλῶσσα** μας. Ὅπου βρεθοῦμε καὶ σταθοῦμε, νὰ δίνουμε ἀπάντησι σὲ κάθε ἐχθρὸ τῆς πίστεως.

- Μάρτυρες μὲ **τὰ καλά ἔργα** μας. Ἔχεις χέρια; ἐργάσου· ἔχεις πόδια; τρέξε στὸ ναὸ· ἔχεις χρήματα; ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παιδιὰ σου σκέψου τὴν πατρίδα, τὰ σχολεῖα, τὴν Ἐκκλησία, τὰ εὐαγγῆ ἰδρύματα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

- Νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι, ἂν παραστῆ ἀνάγκη, κι αὐτὸ **τὸ αἷμα** μας νὰ δώσουμε. Τότε θὰ ἐορτάζουμε ἀξίως τὴ μνήμη καὶ τοῦ μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος, τοῦ ὁποῖου οἱ πρεβεῖες ἄς προστατεύουν ὅλους μας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**